

банъ и после по-глухо и глухо, до като най-подиръ никакъвъ звукъ не се чуваше . . .

Той е погребанъ . . .

И гласъ чухъ изподъ земята

— Спасете ме! . . . спасете! . . .

Той е живъ погребанъ!

Живъ погребанъ! Ахъ, нима това е възможно!?

— Не, той не трѣбва да остане въ тази студена и неприветлива земя! — извикахъ азъ и почнахъ да разривамъ черната прѣсница.

Ржцетѣ ми се облѣха съ кърви и зачервиха черната прѣстъ . . .

— Сестра Евга, какво мислишъ? Па и защо си дошла тукъ? . . . Отиди си въ стаята . . . — казва нѣкой надъ менъ и излеко ме разтърси.

Азъ се оборавахъ отъ ужасниятъ кошмаръ и седнахъ на близкия столъ. Сѣнки отъ хора се движатъ предъ менъ. Какво правятъ, азъ не знамъ и не искамъ да знамъ.

Обаче свръхчовѣшки викъ ме застави да стана отъ мѣстото си и видѣхъ неговото тѣло да се гърчи отъ силата на тока, който бѣше пустнатъ презъ краката и ржцетѣ му. Това трая само една секунда.

Една секунда . . . Но нечовѣшкиятъ викъ?

Не бѣше ли този викъ последниятъ възгласъ, който излиза отъ неговата уста? Тия гърчения не бѣха ли последнитѣ движения, които правѣше неговото тѣло . . . Не застигна ли неговата душа душитѣ на падналитѣ по бранитѣ поля?

Двамата санитарии бързо го отнесоха съ носилката, а сестра Невѣна отведе менъ въ стаята ми.

Срѣднощъ е, а азъ не зная още резултата отъ този ужасенъ опитъ . . .

Дали той ще бжде спасенъ?

— Богородице Дѣво, моля ти се запази го . . .

23 Ноември

Цѣла нощъ не спяхъ. Ужасни кошмари и видения — родени въ адътъ — идѣха и отиваха, пакъ се връщаха, и пакъ вледеняваха сърдцето ми.

Часоветѣ минаватъ, а още никой не иде при мене.